

י"ל ע"י מערכת
גן סטופ גן ישראל צפת
ה'תשפ"ג

גיליון חגיגי
מוגדל!

אדר - ניסן

ב"ה

**פרסום
הבשורה**

ותוסות סטופ

גן ישראל צפת ה'תשפ"ג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך משיח לעולם ועד

המפקד יוסי כהן

לכני שמתחילים

חיילי קעמפ גן ישראל צפת!

באחד מימי שישי האחרונים, בעודי עומד בדוכן המבצעים בכרמיאל ומניח ליהודים תפילין לזירוז הגאולה, נפגשתי עם בחור שהזדהה בשם 'עמלק'. נשמע מוזר, נכון? שאלתי אותו: "תגיד, מה זה השם הזה 'עמלק'? לא נשמע לך קצת מוזר?" בתגובה, הוא ענה לי: "עזוב, מה זה משנה איך קוראים לי.. זה סתם חיצוני'עס!.. [בתרגום מאידיש: חיצוניות. המערכת] גם התפילין שלך, והיצית.. זה סתם דברים חיצוניים, העיקר זה הפנימיות, מה שנקרא, דתי בלב"..." "מה ס'תומרת", שאלתי אותו, "אבל זה מה שכתוב בתורה וככה עושים כבר שנים!" "אתה לא מעודכן, הא?" צחקק בתגובה. "זה כבר לא באופנה.. תצא מהחלום!" הוא הלך, ואני מיד הבנתי שלא מדובר פה בעוד כופר, אלא מדובר פה בעמלק האמיתי, זה שהתקיל אותנו ביציאה ממצרים, ומאז ועד היום הוא זוכה להימחות בחודש אדר. ולמה? כי כך היא דרכו של עמלק - לא משנה מה תגיד לו, כמה שתביא סברות הגיוניות, לעמלק יש דרך אחת לטפל בך - לקרר לצנן, להפשיר, למתן, לרסן, להרגיע, לשכך, להשקיט, להרפות, להפיג, לעמעם ולהחליש - את ההתלהבות, הדביקות בתורה ובמצוות, והאמונה בקב"ה ובשלוחו הרבי שליט"א מלך המשיח... מה עושים? לא מתפעלים! ממשיכים בשיא הלהט וההתלהבות, לא מתקררים.. לא נרפה, נמשיך להפיץ, לפרסם ולהכריע, ולהיות חייליים אמיתיים של הרבי שליט"א מלך המשיח! לא ניתן לו לקרר אותנו!!!

צפתים! מכריעים! סומכים עליכם!

המפקד יוסי כהן, סיירת 541/הטיא

"ויהי רצון, שיסיימו כבר את המצוה האחרונה שתביא כבר את הגאולה... ויש לקשר זה עם פסק דין הרמב"ם, שע"י "מצוה אחת" יש בכחו של יהודי להביא [ועמך כולם צדיקים] "תשועה והצלה" לו ולכל העולם כולו, עד התשובה והצלה האמיתית, גאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי גילוי העצם דכל יהודי, והגילוי דעצמותו ומהותו ית', כמ"ש 'והיו עיניך רואות את מוריך', ועוד ועיקר - תיכף ומיד ממש".

(משיחות ש"פ תצווה, ט' אדר ה'תשנ"א).

NON
סטוב
= גן ישראל צפת ה'תשפ"ג =

עורך: דיגלון בן ישי
עורך משנה: שב"ח מאור
כתבים: איש מש"ה, נח בן נעמן,
יענקלה מעיישה'ס, אלחנן ס, מ. ורדי
עימוד ועיצוב: יוסף מא-גד

לחיותם היקרים שנמצאים לארץ הקודש,
בבוראי עושים כל יום צוד פצולה תקנה להכרזת הגלות והבאת הגאולה, וגורמים הרבה הרבה נחת רוח לרבי שלום

שלום וברכה!

לפני שאתחיל לתאר לכם את כל התורות אותנו בבית חיינו - 770, רציתי לומר לכם שאני מאוד מתגעגע לתמונה; ואני יודע שאני
גורם לי להתגעגע עוד יותר. וכמו שכלאנו יודעים - שלגן ישראל צבתי בה "משפחה", וכמה שנהיה רחוקים - תמיד נשמור על
קשר, וכמו המשפט החסדי הידוע חסידים אינם נפרדים, כי לעולם אינם נוסעים

איש מרחוק, בכל מקום שהם, הם משפחה

אמת. "ג"ח צורך העלון הקצוב לי בקושי כמה שורות בודדות, ומחב דברים שאני חובה לכתוב - אני לא יודע מאיפה להתחיל.
כמו שכלכם יודעים, צברנו כלאנו את היום הגדול והקדוש - יו"ד שבט. אם בכל מקום זה יום רצוני - תבאת מאכותו של המלך,
אל במקומו הגשמי והממשי של המלך, על אמת

כמה וכמה. כאן ב 770 - הזמנים מאוד מדויקים. כולם מסיימים לאורך חסידות ב 9:30 כדי שספיקו להתכונן לתפילה
והתחילו להתפלל יחד עם הרבי בשעה צהר. אף אחד לא מוכן למצוא את עצמו באמצע ציטוטים קטנים כשהרבי מתחיל
להתפלל. ולכן, כל שבת, ובמיוחד השבת - קשה מאוד לסגור את הספר. כדי להתפלל באריכות כזוה ליו"ד שבט צריך לאורך
הרבה חסידות, אבל אין כל כך זמן. ההתלבטות הבאה מגיעה בזרז בשעה אמת בצהריים. אני מסתובב כאן בין הסכסכים
וחוץ את כל החמורים שמתפללים באריכות, מנגנים בדבוקות את מילות התפילה, ושומעים בכל מילה נוספת שמבטאת את
הלם, אבל פתאום נזכר כל אחד - עוד מצט מתחילה ההתוודות של הרבי, והתוודות של הרבי לא

מבסססים! ומצד שני, נופאת ממלכה: אבל הלץ, זכשיו זה יו"ד שבט, וזריך להתפלל באריכות; שתדעו לכם, שזה מאוד קשה
להחליט מה צדק, מאוד קשה לוותר על דבר קדוש אחד בשביל דבר קדוש אחר. אבל כאובן שבסוף, כולם מגיעים
להתוודות...

הדבר הבא שרציתי לספר לכם, הוא הקדי השמחה כאן ב 770 במהלך כל חודש אדר. כחלק מההתנהגות שמתאזרה לזמן
הגאולה, אנחנו הקדשם כאן ב 770 מדי יום, לכבוד חודש אדר, לכבוד פורים, ולכבוד הגאולה הקרובה. הרבי שלום
מה"מ סיפר לכם בהתוודות את הסיפור על אחד מחסדי פולין שביקר מאביו לאכול את התפוח שהיה מונח על השולחן. אביו,
שכנראה רצה לתוך את בנו בחדר האמבטיה, מנע מבנו את אכילת התפוח. הבן מאוד רצה את התפוח, והתקש זאת מאביו
שוב ושוב. אך האבא בשלו - "לא תקבל". כשהוא הבן שלא יוכל לשכנע את אביו לקבל את התפוח הנחשק, החליט וצעה. הוא
בזרז בכוונה גדולה ובקול רם את ברכת "ברוך ה' הצ"ש" .. מאביו ששמע את הברכה, ולא רצה להכשיל את בנו - חילצה -
בברכה לבטלה, הגיש לו את התפוח הנכסף. כלסיכר זאת הרבי מה, הוא הבט את זה בתור דוגמא לגאולה האמתית
והשלימה: אנחנו - בני ישראל - חצים את הגאולה, ומבקשים את זה מהקב"ה, מאבא שלנו, והקב"ה מקשיב לנו, אבל משום מה
מחליט בכל זאת לא להבט לנו את הגאולה, עזינו לעשות מצוה! ממש כמו אמתי יוד שרצה את התפוח, וגם כשאבא לא
הסכים, הוא פשוט בזרז, כך גם אנחנו! נתנהג כמו שמעוים לחיותם במות השמי, נצעה עוד מצוה קטן שיכריז לגאולה,
מכיוון אמת נוספת, וזה כביכול יכריח את הקב"ה להבט לנו את מלך השמי לגאול אותנו! נתיקד. נשמח. נתפלל. נאמא.
והכל בהתנהגות שמתאזרה לזמן הגאולה! חיותם מכריעים ומהובים! מחכה לכם פה, צד ההתגלות!

התגלת חיים עהדה - 'תבוצה' תשל"ג, 770 בית משמח.

למערכת
הנוון חיינה

העוז"ג יוסקה: אבל אם תבוא אתי לא נוכל לדבר במירס יותר?

המג"ד זמקה: טוב, אז אתה תבחר את הקרבן, ואני אלך לדאוג לנסכים בבית המקדש. אתה יודע, זו בירוקרטיה (מילה של חכמים) שלימה..

העוז"ג יוסקה: תזדרז כי הכבש אולי יתחיל לבכות היום..

המג"ד זמקה: הזירוז הזה מזכיר לי קושיא עצומה בהבנת דברי חז"ל על חמישה חומשי תורה: כתוב בתורה "צו את בני ישראל", ואמרו חז"ל - "אין צב אלא לשון זירוז". ואני שואל את עצמי כאן צריך להרים את הידיים: הרי צב היא החיה האיטית ביותר? מה הפשט?

העוז"ג יוסקה: אני נמנע מלענות.

המג"ד זמקה: ואם אפשר ברשותך לשאול שאלה נוספת: כשאוכלים ביגלה - לאן נעלם החור שבביגלה?

העוז"ג יוסקה: שאלה טובה שאלת בני. אמנם אין לי תשובה, אבל תמשיך לשאול - כי אם לא תשאל - איך תדע?

המג"ד זמקה: אפשר שאלה אחרונה? למה קיבלתי בקעמפ שניצל ועליו המספר 44?

העוז"ג יוסקה: לשאלה הזו דוקא יש לי תשובה: לטבח נעלם פטיש השניצלים, לכן הוא נאלץ לדפוק עם הנעל..

זמקה: האמת היא שרציתי להתייעץ אתך: כשאני מגיע לחנות החותמות (בהצגתם) ניתן

ה מ ג ד

בין

גלי האתר

ציתת באתר חוקי תקווי האירס

בערבו של חג הפסח השכימו שנים מהצוות הבכיר של הקעמפ לפנות בוקר להשיג קרבן פסח מהודר לחבורה המיוחדת של כל צוות הקעמפ. יום מיוחד מאוד עבר עליהם והנה הציטוט הסודי לפניכם..

טררר... טררר... הקשר במירסים פעם אמנם לא היה משהו, אך למג"ד זמקה זה הזכיר בדיחה.

המג"ד זמקה: העוז"ג יוסקה שומע?
העוז"ג יוסקה: שומע מקוטע.

המג"ד זמקה: פעם הבאתי למברג ולבורג לדבר ביניהם כמה משפטים במירס. מה נראה לך שאמר המברג לבורג?

העוז"ג יוסקה: נשמע מעניין. מה הוא אמר לו?

המג"ד זמקה: ניפגש בסיבוב חח...

העוז"ג יוסקה: אם אתה מדבר כבר על סיבוב, אני חושב שכדאי לצאת לדאוג לסיבוב קרבן פסח. אם רוצים להתוועד כמו שצריך, נדרש קרבן בעל בשר, והבנתי שהמצב של הכבשים בשטחים לא משהו..

המג"ד זמקה: אתה רוצה להיפגש בעיקול שאחרי קונדיטוריית זרובבל?

העוז"ג יוסקה: נראה לי שכדאי יותר להיפגש אחרי העיכול של קונדיטוריית זרובבל...

המג"ד זמקה: יודע מה? אני חושב שכדאי יותר להתפצל: אתה תלך קרבן מהודר, ואני אבוא אתך.

והפעם: המג"ד
זמקה ועוזר
הגנרל יוסקה
יצאו להקריב
את קורבן
הפסח,
בניחוחות
אווירה פורימית
מחודש אדר <
קריאה מהנה

לקבל נסכים) בבית המקדש - להכניס את החולצה או להוציא את המכנסיים?

העוז"ג יוסקה: נראה לי שהתבלבלת קצת, כנראה אתה עדיין בהשפעה של פורים, לא נורא. רק אל תשכח את העיקר, תסלסל כמובן בשפם.

המג"ד זמקה: קיבלתי.

העוז"ג יוסקה: אתה זוכר להזדרז?

המג"ד זמקה: כן ודאי. אני רץ בכל הכח. דרך אגב, פעם היה איזה איש אחד שהלך והלך והלך והלך - עד ש... התעייף!

העוז"ג יוסקה: מסכן... מה הוא עשה כשהתעייף?

המג"ד זמקה: נו, מה הוא יכול לעשות? התחיל לרוץ

העוז"ג יוסקה: וואו אתה מבריק היום! שתית אולי כוס 'פוליש' (מילה של מנקי רצפות) היום?

המג"ד זמקה: דוקא לא, אבל אם מדברים על חומרי ניקיון אני נזכר שראיתי פרסומת למכירת אקונומיקה במחירי ריצפה, אז חשבתי למכור גם תחפושת של ליצן במחיר מצחיק, ולוח השבת אבידה במחיר מציאה...

העוז"ג יוסקה: נראה לי אתחיל למכור כבשים במחיר מופקע, למרות שזה לא מסתדר עם הבדיחה - עם הכיס זה מסתדר מצוין...

המג"ד זמקה: יפה מאוד, טררר... טררר... הקשר במירסים אבל פעם הבאה תשדל שזה כן יהיה עם בדיחה. אני מתכוון במלוא הרצינות. דרך אגב, אני באזור הנסכים.

העוז"ג יוסקה: שכוייח על העדכון, רק שתדע שהכבשים פה לא עומדות בשורות ישרות, וזה ממש לא מוצא חן בעיני...

המג"ד זמקה: דוקא הנסכים עומדים פה בחנות בשורות ממש ישרות..

העוז"ג יוסקה: זו לא גדולה, תמיד היית חכם על קטנים..

המג"ד זמקה: ת'אמת שכבר הרבה זמן לא הזכרנו כאן אמרת שפר, אז נזכרתי בבדיחה **מ-מ-ש** טובה. פעם עלו למטוס יפני,

סיני, הודי, חוואג'י, פריקסאי, גליציאני ולחוחי.

העוז"ג יוסקה: נו, ומה היה אתם?

המג"ד זמקה: שום דבר. היום כולם עבדים שלנו.. חחח..

העוז"ג יוסקה: יודע מה? אתה שואל אותי כל הזמן שאלות. אשאל אותך שאלה אחת: כמה אגוזים יש לי בכיס? אם תצליח לנחש נכונה - אתן לך את שניהם!

המג"ד זמקה: אממ... שלוש?

העוז"ג יוסקה: למען האמת אני מוכרח להודות שיש לי רק שניים, אבל אתן לך אותם כשניפגש. היית קרוב. תקשיב רגע, יצאתי עכשיו מהדיר עם כבש לא רע בכלל, ואמרתי למוכר שיש לי בעיה קטנה.

המג"ד זמקה: מה?? אתה לא מושלם?

העוז"ג יוסקה: תקשיב טוב - בעיה ק-ט-נ-ה. אני שוכח הרבה פעמים דברים.

המג"ד זמקה: ומה הוא אמר לך?

העוז"ג יוסקה: שאני ישלם מראש... וסתם שתדע, שהכבש ברח לי...

המג"ד זמקה: ברח?? חייבים לרדוף אחריו מכל הכיוונים! אתה תלך לסימטת כ"ב מעלות הקעמפ ואני אבוא אתך.

העוז"ג יוסקה: נראה לי שהקשר חזר להיות לא משהו.. שכחת שכבר אמרת את הבדיחה הזו פעם אחת?

המג"ד זמקה: צודק, תמשיך לרדוף אחריו, דוקא נוח כאן... מביאים לכאן את כל החמץ שנשאר מהתוועדויות י"א ניסן ברחבי ארץ ישראל (בגאולה לא יהיה 'עולם', רק ארץ ישראל!)... לחיים לחיים (לפני שפסח ייכנס)!

החידון הזה - אם אתה מתנהג ההיפך מאהבת ישראל. עכשיו תיכנס לכיתה, ותתנצל בפני שמוליק על מה שהיה, מקובל עליך יוסלה?" - "טוב, בסדר." עניתי במהירות.

...
"יוסלה! יוסלה!" נשמעה צעקה מכיוון המטבח, "כן אמא, אני כבר בא." אמר יוסלה. "אתה יודע שהיום, אנחנו נוסעים לבקר את סבא וסבתא בצפת?" "באמת!?" קפץ יוסלה משמחה, "אני אוכל לפגוש את המפקד שלי מהקעמפ! כבר הרבה זמן לא נפגשנו, אני כבר מתקשר אליו, לבשר לו שאני מגיע לצפת." "טוב יוסלה," אמרה אמא. "תתארגן בזריזות, אנחנו תיכף יוצאים."

טררר ... "יחי המלך המשיח, הלו?" נשמע קולו של המפקד בוקע מתוך הפומית. "יחי המלך המשיח! הלו, המפקד?" "שאל יוסלה בהתרגשות. "שלום יוסלה, מה שלומך? מה נשמע? כבר הכרעת היום? אתה נשמע ממש מאושר! יש איזה משהו שאתה רוצה לספר לי עליו?" שאל המפקד. "המפקד, בעוד כמה שעות אוכל לפגוש אותך - אני מגיע לצפת!", "וואו, איזה יופי, אני ממש שמח בשבילך, למה אתה מגיע היום לצפת?" התעניין המפקד, "אני מגיע לסבא וסבתא שלי, שגרים בצפת, וככה גם אוכל לקפוץ אליך."

"טוב מאוד! תעדכן אותי כשאתה מגיע, נדבר כבר שנפגש", "טוב, ביי המפקד, להתראות."

"יוסלה, אתה מאורגן? אנחנו רוצים לצאת, עוד מעט כבר יהיה מאוחר לנסוע, זו נסיעה ארוכה," אמרה אמא, "תתארגן בזריזות." "בסדר אמא, אני כבר יורד לרכב עם התיק שלי." אמר יוסלה תוך כדי מחשבה, מה עוד צריך לקחת? "אל תשכח להביא את השקיות לסבתא, וחוץ מזה תביא גם בגדים ללילה."

שעתיים לאחר מכן:

"אמא, עוד כמה זמן אנחנו מגיעים לצפת?" שאל יוסלה. "בערך עוד רבע שעה" ענתה אמא, "פשוט אני צריך לעדכן את המפקד, כדי שנוכל להפגש ביחד."

טררר... "הלו, יחי המלך המשיח! כן יוסלה אתה מגיע?" שאל המפקד מעבר לקו, "אני עוד רבע שעה מגיע בע"ה לצפת, השאלה שלי היא: לאיפה להגיע בצפת?" שאלתי

מתי

"לא.. לא"
עכשיו! אתה תצא החוצה ותחכה לי ליד הדלת! נשמע קולו של המורה בחלל הכיתה. "אבל מה עשיתי!?" טען יוסלה. "אני בסך הכל..." "אמרתי לך לצאת מהכיתה!" קטע המורה את דבריו, "נדבר מחוץ לכיתה..."

טריקת הדלת נשמעה היטב במסדרון בית הספר. "שלום יוסלה." הופיע לפתע המנהל בשאלה, "מה זו היתה הטריקה הזאת? ומדוע אתה נמצא מחוץ לכיתה? ועוד בפנים נפולות כאלו?!" "הם... הם..." נשמע קולו של יוסלה נרעד, "אני בסך הכל רציתי לענות על השאלה, ואז שמוליק ענה במקומי... והוא.. עיצבן אותי ו...". "לא הבנתי" אמר המנהל, "תסביר לי הכל מהתחלה, לאט-לאט."

יוסלה נשם נשימה עמוקה, והחל לספר: "המורה עשה לנו היום חידון על הלכות פורים ומנהגיו. ואני ידעתי את החומר טוב, אפילו טוב מאוד, ורציתי לענות על התשובות, אבל תמיד שמוליק עונה לפניי, ואני מאוד התעצבנתי..." "נו אז למה אתה בחוץ?" שאל המנהל. "ככה! המורה הוציא אותי סתם! המורה נגדי! הוא פשוט אוהב את שמוליק יותר ממני" ענה יוסלה.

"לא נראה לי בכלל, אני חושב שיש פה סיבה לכך שהמורה הוציא אותך מהכיתה, הוא לא היה מוציא אותך סתם כך בלי סיבה. אני חושב שתישאר פה, ותחשוב טוב למה המורה אמר לך לצאת מהכיתה" סיים המנהל את השיחה בפנים חתומות, ושב חזרה אל משרדו.

"אתה מבין את חומרת העניין?" שאל המורה. "אבל המורה... אני פשוט רציתי לנצח בחידון, ושמוליק הצליח לעקוף אותי." אמר יוסלה. "ולכן אתה זורק עליו לכלוכים, וצוחק עליו, אני ממש לא מבין את ההתנהגות הזו! אני חושב שאתה צריך לעשות חשבון נפש עם עצמך על מה שעשית, לא שווה כל

את המפקד, "אני חושב שניפגש בזאל הקטן של הישיבה, שם יש שקט וגם יש מזגן, בסדר?" שאל המפקד. "בטח, אין שום בעיה, אני יבוא לשם. להתראות המפקד".

....

"ואוו המפקד, כמה זמן לא נפגשנו מאז הקעמפ, איזה כיף לראות אותך! " אמר יוס'לה בהתרגשות, גם אני מאוד שמח לפגוש אותך יוס'לה". חיך המפקד. "רק נכין לנו משהו לשתות, ואז נשב לדבר, מה אתה רוצה לשתות, תה או שוקו?", "אני רוצה תה עם שתי כפיות סוכר, תודה..."

"נו, איך בחיידר? איך עם החברים? מה עם החסידשקייט, אתה לומד טוב?" שאל המפקד תוך כדי שהוא מתיישב עם שתי כוסות תה חמות. "האמת שאני לומד טוב, אני מאוד משקיע בלימוד, כיף לי עם החברים, וכמובן מקפיד על ההחלטה הטובה שלקחתי בקעמפ, להתבונן בתמונה של הרבי, שקיבלנו במעמד התחיילות (יש לכם אותה עדין?..) לפני השינה".

"יפה לשמוע", אמר המפקד. "רק שיש ענין אחד שמאוד מפריע לי..." הנמיך יוס'לה את קולו. "מה קרה?" התעניין המפקד.

"זה קרה היום בחיידר, המורה ערך בכיתה חידון על הלכות פורים, ואני ב"ה למדתי היטב את כל המנהגים. ובהתחלת החידון, אני הייתי המוביל, ופתאום באמצע החידון, שמוליק החל לשלוף תשובות לשאלות, כך שמספר הנקודות שלו היה צמוד למספר הנקודות שלי. ואני פחדתי שהוא ינצח אותי, אז נסיתי להפריע לו להתרכז, זרכתי עליו ליכלוכים וצעקתי לעברו, עד שהמורה ממש התעצבן עליי הוציא אותי מהכיתה. מה כבר בסך-הכל עשיתי?"

"תשמע יוס'לה, אני מבין אותך" אמר המפקד ברוך, "אבל אני רוצה לספר לך משהו, החידון הזה נערך מפני שאנחנו קרבים ובאים לחג הפורים. אתה בטח מכיר את הסיפור של פורים, נכון?" שאל. "ברור שאני מכיר, השיב יוס'לה. "המן הרשע גזר גזירה שכל עם ישראל יושמד בי"ג אדר. ובזכות הניסים של הקב"ה, התהפך הגלגל, המן הרשע נתלה יחד עם בניו על העץ שהכין למרדכי, והיהודים ניצחו את כל הקמים עליהם".

"נכון מאוד." אמר המפקד תוך כדי שהוא בוחש בכוס התה. "אבל אתה יודע, יש עוד משהו מאוד מיוחד אותו כותב אדמו"ר הזקן בספר 'תורה אור'. אתה מכיר את הספר הזה?"

"בטח", השיב יוס'לה, "אבא מוסר בכל שבת בבוקר שיעור חסידות בתורה אור ולקוטי תורה. אני גם משתתף בשיעורו!" אמר בחשיבות.

"יפה מאוד!" שיבח המפקד. "ועכשיו, במאמר החסידות שאמר אדמו"ר הזקן על הפסוק "וקיבל היהודים", הוא גילה לנו סוד מאוד מיוחד, ממש ברוח הקודש, המפקד עצר לרגע והמשיך. "אדמו"ר הזקן כותב, שבמשך כל השנה בה ריחפה הגזירה על היהודים, הם עמדו כאחד במסירות נפש בקיום התורה והמצוות, למרות הפחד מהשכנים העמלקיים.. וכאן, לחש המפקד כממתיק סוד, "מגיע הסוד הגדול שלא כתוב בשום מקום אחר, לא בגמרא, לא במדרש ולא במפרשים. אדמו"ר הזקן מגלה לנו ברוח הקודש, שליהודים היה פתרון פשוט מאוד איך להינצל מגזירת ההשמדה".

"איך?" שאלתי בסקרנות. "הם היו יכולים להמיר את דתם, וגם אז, להתנהג ולהיראות כמו גויים רק כשהם היו ברחוב או בשוק, אבל בפנים, בבית, בלי שרואים, להמשיך לשמור תורה ומצוות. ואז, אם הם היו עושים את זה, המן הרשע לא היה עושה להם כלום!" סיים המפקד בדפיקה עוצמתית על השולחן שהרעידה את כוסות התה. "וואו", אמר יוס'לה בהתפעלות. "אז הם היו יכולים ככה להינצל מהגזירה! למה הם לא עשו את זה?" "אז זהו", אמר המפקד. "דווקא אז, בזמן החושך הגדול, התגלו כוחות מיוחדים אצל כל היהודים, מנער ועד זקן, טף ונשים. נשיא הדור מרדכי היהודי, גילה אצל כל יהודי את הקשר העצמי בינו לבין הקב"ה, וכך הם הרגישו מחוברים, והם פשוט לא יכלו להתנתק מהקב"ה ולהמיר את הדת, אפילו לא 'בתחפושת'. וכך, כל היהודים עמדו יחד באחדות ומסרו את נפשם במשך כל השנה." סיים המפקד.

"אוקיי, ומה הקשר אלינו, הרבה שנים אחרי?" שאל יוס'לה. "ואיך זה קשור לסכסוך שלי עם שמוליק?" סיים והביט על המפקד, ממתין לתשובה. "יוס'לה, זה פשוט מאוד!" אמר המפקד בהתלהבות. "הכח של היהודים לעמוד בניסיון הגיע מכך שכולם היו מאוחדים יחד! הנה, אנחנו כבר מתקרבים לפסח, וליציאת מצרים שמטרתה הייתה מתן תורה. ומה היה במתן תורה? היהודים התכוננו לקבלת התורה "כאיש אחד בלב אחד", כולם ביחד! וככה, המשיך המפקד, "גם בפורים - הם עמדו ביחד, וכך הם קיבלו כוחות למסור את הנפש ולהחזיק חזק עד הישועה. וככה, גם אני וגם אתה - הכח שלנו להיות חזקים מול הגלות האיומה, להמשיך בשליחות להכריע ולהביא את הגאולה במעשה טוב קטן - מגיע מזה שכולנו כאחד! כולנו חיילים בצבאות ה', בצבא של הרבי שליט"א מה"מ! אז בשביל לנצח במשימה, אתה חייב את שמוליק ושמוליק חייב אותך! ביחד ננצח!"

שושן הבירה, רחוב 'אחיה השילוני', רמה ג' בשכונת היהודים.

טפיפות רגליהם של געצלקיהו ויהוזנדל נשמעו היטב במורד הרחוב, והבריחו לפחי האשפה אי אלו חתולים פרסיים משועממים ששמו נפשם בכפם לחפש מזון בשעת ערב מאוחרת זו. תפילת מעריב ב'שטיבלאך המרכזי דק"ק שושאן תובב"א' נגמרה כבר לפני חצי שעה, אך לא איש כיהוזנדל ילך לביתו ללא שיחת רעים ארוכה עם ידידיו הטובים. ככלל, עליכם להכיר את יהוזנדל ולדעת כי יהוזנדל מוכר בקהילת שושן כ'יודע כל' ואף למעלה מכך. לעיתים היה יהוזנדל יודע את החדשות עוד לפני שהתפרסמו, ולעיתים נדירות ממש – אף לפני שבכלל התרחשו...

רק כדי לשבר את האוזן נספר לכם, שאף במקווה היה מיודענו מראשי המדברים. רק נכנס לבור המקווה הרותח – ומיד מעלה את מחירי המניות בבורסה, בונה שכונה חדשה בלב שושן, ופותח בהתקפה כנגד הממלכה הסמוכה. בשל כך זכה הוא לכינוי המכובד "מגיד רחצה". בלילה הסדר היה קורא הוא את סימני הסדר בהתלהבות הולכת וגוברת, וכשהיה מגיע ל"מגיד רחצה" – אזי היה זועק בכל כוחו כרשפי שלהבת בוערת, עד ש"ממש נפשו יצאה בדברו", כתיאוריהם המתפעלים של שכניו, שהיו שומעים את הצעקות עד לביתם.

באותו ערב שושני סגרירי, צעדו להם יחדיו יהוזנדל ורעו הטוב געצלקיהו. יהוזנדל הביט אנה ואנה, ולאחר שווידא שהכותל שלידם הינו ללא אזניים, לחש לאוזנו של ידידו הטוב את החדשה המסעירה: "הרעבעצין אסתר הולכת להיות המלכה החדשה!!" געצלקיהו נאחז במעקה והביט בו כלא מאמין. "מה, אתה רציני? מעולם לא קרה כזה דבר! הרי המלך אחשורוש מולך על כל העולם! אם הולכת להיות מלכה יהודיה, המצב של יהודי העולם הולך להיות הכי טוב שהיה אי פעם!". יהוזנדל נהנה למראה ההתרגשות שאחזה בחברו. החדשות אכן היו מסעירות בכל קנה מידה. עתיד מזהיר צפוי כעת לכל היהודים.

"אל תשכח - אמר יהוזנדל - שמורנו ורבינו רבי מרדכי בן יאיר הוא אחד השרים החשובים בחצר המלך! ובכלל, כאן בשושן הבירה יש קהילה יהודית גדולה וחשובה! חשובי הקהילה משופעים בממון רב, והינם בעלי השפעה רבה! עם קשרים כל כך רציניים בחצר המלוכה, אף שונא ישראל לא יוכל לעשות לנו מאומה..." געצלקיהו פצח מיד בסדרת איחולים על ראשיהם של כל שונאי ישראל - "שיצמח להם זקן אדום ושלא יזכו להיות חסידים יראי שמים ולמדנים ושלא יזכו אף פעם לקרוא את העיתון המיוחד 'נון סטופ' ושייגמר להם כל הפיסטוקים – האלה מהסוג הטעים שאני קונה ביום שישי אצל יוסק'ה...". יהוזנדל חיכה בסבלנות לסיום ההפצה, ולאחר מכן הבהיר בארשת פנים רצינית להחריד:

"כן, אתה צודק. אם מישהו רק יחשוב לגזור גזירה כלשהיא על היהודים, אנחנו עם הקשרים שלנו אצל המלך נטפל בזה בשיא המהירות... אבל בינתיים זה סוד כמוס בכמיסות גבוהה!! אסור לגלות לאף אחד, עד שזה יתפרסם בעיתון 'שושונסטופ'!". געצלקיהו הנהן בראשו, והשניים נפרדו לשלום איש אל ביתו...

חודש ניסן שנת ג'ת"ד. שכונת היהודים בשושן הבירה.

שעת בוקר מוקדמת, געצלקיהו יצא מביתו אל עבר השטיבלאך, כשבידו תיק הטלית ותפילין. הוא צעד בזריזות תוך שהוא מפזם את הלחן החדש "איסתירא בלגינא קיש קיש קריא" של הזמר הנודע 'שירון אחשדרפון', כשלפתע צדה את עינו כרזה גדולה עם סמל בית המלוכה. הוא מיהר להתקרב אל עבר לוח המודעות, מי יודע, אולי הפעם הוא יהיה הראשון שיודע את החדשות... אך לפתע ראשו הסתחרר ואימה עצומה מלאה את ליבו. מהמודעה זעקו אליו המילים "גזירת מוות" באותיות שחורות וגדולות. הוא המשיך לקרוא, ומרגע לרגע בעתה ממשית אחזה בו. "אני המלך האדיר אחשורוש ירום הודו, גוזר בזאת גזירת מוות על כל יהודי הממלכה הפרסית האדירה, מהודו ועד כוש. ביום י"ג באדר ג'ת"ה, רשאי כל אזרח החפץ בכך לצאת ולהשמיד כל יהודי מיהודי הממלכה ולבזוז את רכושו".

געצלקיהו רץ כל עוד נפשו בו אל השטיבלאך, מגלה להפתעתו שרוב המתפללים כבר נמצאים שם, המומים ומבוהלים, עסוקים בחדשות הנוראות. האווירה היתה נוראית. אפילו יהוזנדל לא קרא בקול "ידעתי את זה כבר מזמן!", כמו שהיה עושה כ א ש ר הייתה

מה שנאמת קרה שם...

מתפרסמת ידיעה שהוא לא היה שותף לה. חשובי עסקי הקהילה כבר יצאו לבתייהם של כמה מהשרים הגדולים, במטרה לברר כיצד ניתן לפעול לביטול הגזירה.

לאחר מספר שעות של לחץ ובהלה, נעמד אחד המתפללים והכריז: "לא עת לחשות עתה, רבויסי!!! אננו עומדים בפני סכנה שלא הייתה כמוה מעולם בתולדות עמנו! על פי דברי העסקנים, הגזירה היא רצינית לחלוטין, ואף על פי שהפעלנו את כל הקשרים בחלונות הגבוהים ביותר, נראה כי המלך נחוש בדעתו לקיים את הגזירה הנוראה!! הדבר היחיד שביכולתנו לעשות כעת, הוא להתחזק בתפילה ובתחנונים להשם יתברך שיצילנו מידו של המלך הרשע!".

יהוזונדל נשען על גדר השטיבלאך ולחש לגעצלקיהו: "אני לא מבין. למה אי אפשר לשלוח את כל עשירי הקהילה, נו, אתה יודע בדיוק כמוני שיש להם בוכטות של כסף, שילכו למלך ויתנו לו כמה שהוא ירצה כדי שיעזוב אותנו בשקט! חשבתי גם, שאפשר לארגן ככה איזה פגישה מכובדת של רבינו מרדכי עם המלך, משהו שיצטלם טוב בעיתונים, והרב יפעיל קצת לחץ ויגמור את הסיפור! אחרי הכל אנחנו היהודים מחזיקים פה את הכלכלה ועוד הרבה עניינים חשובים. ובכלל, הרי הרעבעצין אסתר היא המלכה! היא יכולה בקלות עם קצת מתנות לשכנע את המלך לבטל את הגזירה". געצלקיהו הרהר בדברי חברו, אך יהוזונדל לא הצליח להתאפק ושחרר את החדשה המסעירה: "ואתה יודע מה שמעתי? שבמקום כל הרעיונות המדהימים האלה, המלכה עכשיו הולכת לצום שלושה ימים ואז להיכנס למלך, לדבר אתו על הגזירה. אתה יודע איך היא תראה אחרי שלושה ימים של צום?! המלך לא ירצה לדבר אתה אפילו! היא תראה כמו צימוק מזמן נס חנוכה! אני לא מבין את הרבנים האלה, הם חושבים שעם פרקי תהילים הם יגמרו את הסיפור. אנחנו חיים במדינה נורמלית שמתנהלת עם פוליטיקה, שוחד, בלאגן! מה זה

האדישות
עכשיו געצלקיהו הבין הכל. הוא הביט בפני חברו ואמר: "אתה טועה, ובגדול. נכון שבגלוי מי שמנהל פה את המדינה זה המלך אחשוורוש וחבורת האחשדרפנים, הסריסים, הפרתמים, התרמכים, והאני לא יודע מה שלו. אבל אסור לשכוח שמי שמנהל את כל העניינים מאחורי הקלעים, זה הקדוש ברוך הוא! אתה רואה שהיינו במצב הכי טוב בגשמיות, עם קשרים והשפעה בארמון המלך, ופתאום ברגע אחד נגזרה עלינו גזירה נוראה כזאת שמעולם לא הייתה כמוה להשמיד את כל עם ישראל! לכן, כמה שנעשה השתדלות גשמית – זה לא יעזור, אם לא נשוב בתשובה שלימה! אם נוסיף בתורה ומצוות, אזי על ידי ההוספה בעניינים הרוחניים, הקדוש ברוך הוא ידאג לנו גם בעניינים הגשמיים, ויסובב בדרך הטבע את ההצלה שלנו!".

כמה ימים לאחר מכן, רחוב אחשתרסתא במרכז שושן הבירה.

"געצלקיהו, תראה!!" צעק יהוזונדל. געצלקיהו הלך ופניו כבושות בקרקע, חלש כולו מהצום הממושך. רק כשיהוזונדל ניער את שרוולו הוא הרים את עיניו, ונדהם למראה עיניו: המן האגגי, השר הרשע שאירגן את כל הגזירה הנוראה, עבר ממש על ידם כשהוא מחזיק במושכות של סוס מפואר. המן היה נראה מובס לחלוטין, ומשתי אוזניו המשולשות נזל פרג. על הסוס ישבה דמות בבגדי מלכות מרהיבים, כשלראשה כתר מלכות משובץ יהלומים יקרים, שנצצו לאור השמש. געצלקיהו אימץ את עיניו, ופתאום שם לב שהרוכב הוא רבי מרדכי בכבודו ובעצמו! מוחו עוד לא עיכל את המציאות, אך ליבו כבר הבין שמהו טוב קורה, תפנית עצומה, מהפך!!! רבי מרדכי היה לבוש כולו בגדי מלכות יקרים, והמן קירקר בקול "ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו!!".

אפילו יהוזונדל לא ידע מה בדיוק קרה, אך לכולם כבר היה ברור שהמצב התהפך לחלוטין בדרך ניסית, ויד היהודים על העליונה...

צפת, ארה"ק, תשפ"ב.

זה היה בשעת לילה מאוחרת. ישבנו יחד כל הסיירת והתוועדנו עם המפקדים הכי חסידיים בעולם. המפקד סיים את הסיפור המרתק והסביר: "גם עכשיו, אפילו אם אנחנו לא רואים בגשמיות איך הגאולה אמורה להגיע בכל רגע, אנחנו יודעים שהעולם באמת מתנהל לפי המצב הרוחני שלו – הרבי מלך המשיח כבר אמר לנו שאחרי כל העבודה שלנו במשך כל שנות הגלות, העולם כבר מוכן לגאולה!".

אלה גולגולות מעייישהים

איפשהו בוואדי.

ושוכחים את העיקר - את דברי הרמב"ם שהעולם שקול, וכל מעשה הכי קטן יכול להכריע את כל העולם כולו!, אתה מבין?!, במקום לשבת ולקנטר אנחנו יכולים לעשות מעשה אחד - ולפעול נצורות שלמות, אנחנו לא ניתן למצב הזה להפריע לנו במטרה העיקרית - משרד הפעילות קיץ תשפ"ב!

"ואני לתומי חשבתי שהעיקר זה ביאת משיח צדקינו" הפטיר המ"פ שמואל אברהמי.. "נו, זו בדיוק אותה נקודה!" הזדעק יעקב. בשביל מה אנחנו הולכים להיות מנהלי פעילות בגן ישראל צפת? בשביל שכל החיילים יעשו עוד מעיישה'ס קטן שיכריע לגאולה ויביא את ההתגלות!" שמואל הנהן בהסכמה. "צודק, טוב, אז אם כך, אפשר להתחיל ללמוד..."

לפתע הם שמו לב שלשיחתם הצטרף מאזין, האדם הזה היה גדל ממדים ולבוש בגדים שחורים אותה דמות שחורה, רק עם הבדל אחד - שהפעם היה לה גם עיניים, אף, פה...

"אבריימקה!!!" נשמעה הצעקה מפיו של שמואל, "אפשר לדעת מה כל המתיחה הזו?!, למה היא נועדה?!,

"אני יסביר" אמר אבריימקה, "היום בבוקר לפני התפילה, למדתי יחד עם החברותא שיחה של הרבי שליט"א מה"מ שהרבי אומר בה שבחור רק יוצא מתומכי תמימים", "אז הוא שוכח את העיקר,

"זה פשוט חסר אחריות מצדך", אמר יעקב בפעם המי-יודע-כמה, "אם היינו צועדים לפי המפה אז בטוח שלא היינו נכנסים לבוץ הזה". כעת, הם היו כלואים במערה חשוכה, קשורים אחד לשני, לאחר שנתפסו ע"י לובשי השחורים ובראשם השחור הגבוה והרחב.

"אתה מבין שגם אם תמשיך לחזור על המשפט הזה עוד מאה ואחת פעם אז לא ישתחררו לנו הידיים מעליהם ולא נצליח לצאת מפה, מה דעתך לעשות משהו קצת יותר מועיל?!", אההה?!", אמר שמואל ליעקב בפעם המאה ושתיים, רק שהפעם - יעקב כבר לא שמע את התשובה אלא היה עסוק במלמול מוזר, "יעקב, אפשר לדעת אולי מה אתה עושה?" שאל שמואל בסקרנות,

"בטח שאפשר, אני מנסה להזכר בשיחה שלמדתי היום לפני התפילה, שיחה שבה הרבי שליט"א אומר שישנם כאלו יוצאים אשר רק מ'תומכי תמימים'

מקום: לא ידוע. שנה: לא ידוע. זמן: לא ידוע.

"אבריימקה, אתה יכול אולי להסביר מה בדיוק קרה כאן?" שאל יעקב לפשר התופעה המוזרה שקרתה להם. "אני מנסה בעצמי להבין, פתחתי את הכספת, הוצאתי את המכונת סוכר, שמואל שאל מה זה המכונה השניה, ואז?" ניסה להזכר אבריימקה, "לחצתי על הכפתור האדום" אמר שמואל, "מה???" – הזדעק אבריימקה, - לחצתי על הכפתור האדום!?, אתה יודע בכלל מה זה?! – זו מכונת זמן!", "מה???", אתה רוצה להגיד לי שקפצנו בזמן?" שאל שמואל בתדהמה, "אני לא רואה אפשרות אחרת" אמר אבריימקה, "ועכשיו, אנחנו צריכים לראות לאן הגענו והאם יש בכלל אפשרות לחזור, רגע איפה יעקב?" "אני כאן!" נשמעה צעקה ממרומי עץ הברוש הסמוך, "ולגבי האפשרות לחזור אני לא רואה בכלל סיבה, ס'תכל איזה נחמד כאן, אוויר, נוף, עצים, ואפילו... קופים! מה אני יגיד לך, - אמר אבריימקה ממש שכנעת אותי להשאר כאן עם הקופים שלך..."

"אתה מבין, נשמע קול מבין העצים – כל מה שאתה צריך לעשות, זה להגניב כף אחת לתוך הכוס של--"

"אתם מבינים – אמר יעקב, - אני בטוח שהגענו לזמן אחשוורוש, בגתן ותרש רוצים להרעיל את המלך!", "נו, עכשיו מרדכי יכנס להגיד לאסתר, אסתר תגיד למלך והמלך יתלה אותם, אז מה הבעיה?!" שאל אבריימקה, "הבעיה היא – אמר יעקב – שאני מתצפת על השער עם המשקפת כבר כמה דקות ואני לא רואה את מרדכי נכנס בכלל לארמון!", "וואי-, אמר אבריימקה - אנחנו חייבים לבדוק מה הסיפור, ואולי בכלל נלך אנחנו ונגלה למלך!". "ואני חושב" – אמר שמואל – "לפני שאנחנו מתערבים בהיסטוריה בא נחכה כמה דקות אולי מרדכי יבוא..."

ר ב ע
ש ע ה
לאחר

שהעולם שקול וכל מעשה מכריע לגאולה", השלים מיד המ"פ יעקב, "מה???" הזדעק אבריימקה, "מאיפה אתה יודע?", "כי אם אני לא טועה" הסביר יעקב, "את השיחה הזו גם אני למדתי היום לפני התפילה, ואם זיכרוני אינו מטעה אותי למדתי את זה בחברותא ביחד איתך!", "וואי, נכון!", הזדעק אבריימקה, "איך שכחתי?!, אני לא מאמין!",

"נו, ועם כל הכבוד אפשר לדעת מה הקשר בין השיחה למתיחה שעשית לנו?" שאל שמואל, "אהה, פשוט מאוד, רציתי לבדוק האם אתם – כשאתם יוצאים מהישיבה, האם אתם שוכחים את העיקר – שהרבי שליט"א רוצה שנכריע לגאולה, או שאתם ממשיכים ללא שום שינוי", "ולכן", הוסיף שמואל, "היית צריך לעשות לנו את כל המתיחה הזאת, פששש...". "טוב" אמר יעקב, "בקצב הזה, אנחנו ניהיה משרד הפעילות של שנת תשפ"ג, וזה לא נראה לי הדבר שתכננו, הגאולה כבר תבוא עד אז", "טוב", אמר אבריימקה, "אז אפשר להתקדם עם המפה לכיוון היעד, קדימה!" "אני בעד", אמר שמואל, "אבל אם תוכל רק לשחרר לנו קודם את הידיים ואת הרגלים זה יהיה קצת יותר מעיישה'סס..."

מאתיים מטר מהמעה – איפשהו בוואדי.

"הגענו" אמר אבריימקה, "מה הגענו?!" - שאל שמואל, "אתה אולי יכול גם לפתוח את הדלת במקום 'לתקוע' אותנו עם הסיסמה הזאת?", "את זה", - אמר אבריימקה – "תצטרכו לגלות לבד!", "אוף, איזה אבריימקה זה, נכון יעקב?! אהה... הנה, הסיסמה שהקשתי התקבלה!"

"זוהתה סיסמה", נשמע קול מתכתי ולאחריו חריקה צורמנית, מה שנגלה לעיניהם של שמואל ויעקב גרם להם להישאר פעורי-פה במשך כמה וכמה דקות... "צוות מעייש'ס, נו ככבר, קדימה!" נשמע שוב הקול המתכתי בזעקה, "אתם מעכבים את כל הקעמפ!" נשמעה לפתע קולו של אבריימקה, "אבריימקה, אני לא מאמין, יש פה הכל! ממדפסת שטרות ועד מכונת אמת". "זה עוד בקטנה - אמר אבריימקה – מה שאני הולך להראות לכם עכשיו יגרום לכם להלם!", אבריימקה ניגש לתמונת הקעמפ הענקית משנה שעברה והוריד אותה מהקיר, מאחורי התמונה התגלתה כספת ענק עם קוד משוכלל. אבריימקה הקיש את הקוד במהירות ופתח את הכספת מה שנגלה לעיניהם, גרם להם להיות בהלם...

מכן, תעלת הביוב.

נו!, כנס כבר!, ציווה שמואל על יעקב - כמה זמן כבר לוקח להכנס!?

"שמואל!, אין סיכוי שאני נכנס לצחנה הזו, הריח כאן או כמו, כמו... - כמו הגרביים שלא החלפתי חודש", התערב אבריימקה לראשונה בשיחה, "יאללה, אין את כל היום, קדימה!"

"תבין", אמר יעקב - "הריח שם נוראי, אין שום סיכוי שאני נכנס, אבל אני מוכן לחכות שאתם תכנסו לסגור אחרכם ולתפס ולעבור דרך העצים".

"טוב, בסדר", אמר יעקב תוך כדי קפיצה ולאחריה שפריץ של מים סרוחים לכל עבר, "שמואלללללל" נשמעה זעקתו של יעקב, "יש בעיה!", "בעיה!?! איזה בעיה יכולה להיות אחרי שסיכמנו דברים ברורים כל כך?!", "הבעיה היא, השיב יעקב - שאבריימקה ניסה להכנס והוא ניתקע בצינוור ולא מצליח לעבור!"

"טוב", אמר שמואל, "אני נכנס דרך הביוב, יעקב דרך העצים ואבריימקה דרך השער המרכזי - אף אחד לא יחשוב שהוא לא איזה מושל או אחשדרפן..."

"אוי, הריח מתחזק, נראה כאילו הגעתי לביוב הראשי", הרהר שמואל, "אם כך צריך כבר לצאת", מחשבה דומה גם חלפה בראשו של יעקב, וכך נפגשו חזרה השניים בטרקלין ענק מלא מי ביוב כמעט עד הכתפיים, "נראה כאילו הגענו לקייאקים בירדן", אמר יעקב לשמואל "ולי נראה יותר כאילו הגענו לביוב הראשי או לפחות למזבלה השכונתית..."

"למה אתם דורכים על הרצפה?!", כבר נגבתי שבע פעמים!" נשמעה צעקה, "רגע, אתם האורחים החשובים של אבא!?",

"מה אתה אומר שמואל, נראה לך שאנחנו האורחים החשובים של אבא שלו?!" שאל יעקב, "אני חושב שזה עדיף מכל האפשרויות האחרות", השיב שמואל.

"אבא! האורחים החשובים שלך הגיעו, אתה בא?"

ר ג ע ,

- "רק

הגיע

עוד אורח! אני כבר בא, בנתיים תתייחס אליהם יפה!"

"חמוד", אמר שמואל, "אולי תספר לנו על אביך קצת, כדי שנכיר אותו יתר טוב לפני הפגישה החשובה?" - "בטח" נענה האלמוני, "אבא שלי, המן, הוא איש מאוד מוכשר הוא גם ספר, גם בלן, וגם נגר מומחה!"

"נגר?!" התפלא שמואל, "בוואדי! הוא בנה עץ בגובה חמישים אמה ונתקעו לו רק חמש מסמרים ביד ועשר ברגל!"

"דלפון!, אפשר לדעת מה אתה מספר עלי?!" נשמע קול מחוספס, 'הי, זה קול קצת דומה לקול של חיים יהודה' - הרהר בליבו יעקב, הוא הרים את עיניו כדי לראות מי נכנס ומה שראה גרם לו להלם. בן אדם, גמד ולבוש נעליים הולנדיות עם כובע פונפון שלצידו צועד בניחותא - אבריימקה! אבריימקה שהיה שקוע עם המן בשיחה לא שם לב לנוכחים הנוספים בחדר והמשיך לשאול את המן שאלות, "המן, אפשר לדעת מה היחס שלך ליהודים", שאל אבריימקה, "אואואו, - חייך המן, אפשר לומר שהם כמו האף שלי - את שניהם, אני אוהב למעלה - לפחות חמישים אמה, חהחהחהח" צחק המן מהבדיחה של עצמו..."

"טוב, לפחות נזכרתי בפרט מאוד חשוב" אמר שמואל. "אפשר לדעת במה נזכרת, כבוד הרב?" - שאל אבריימקה. "פשוט מאוד" - ענה שמואל, "הבנת אולי למה מרדכי לא נכנס למלך אחשוורוש?! זה באמת מה שאני לא מבין - אמר יעקב, אז פשוט מאוד - השיב שמואל, כי מרדכי בכלל לא א-מ-ו-ר להכנס, מי שסיפר למלך על התוכנית הזידונית זו היתה בכלל אסתר, ולכן מרדכי לא הלך למלך..." "יופי, - אז בעצם מה שהארת לנו, זה שאנחנו לא יודעים את סיפור המגילה..."

"היי, תראו!" קטע יעקב את הדו שיח, "יש כאן סטיקר ממש כמו שתלוי על הארון בחדר שלי - 'מעשה קטן, והוא כאן!, התלהב יעקב, "אולי גם תסתכל על המשך הכיתוב" - אמר לו אבריימקה - "איתך בכל רגע - משטרת שושן..."

"שלום עליכם יהודים יקרים!, מנין אתם?!", שאל יהודי הנראה בשנות השביעים לחייו, "ומהו כפתור הזהב הענווד על דש שמלתכם?!", "אהה, זהה?! - הצביע יעקב על הדיגלון שבחליפתו, - זה דגלון משיח!, "משיח?!", שאל

בלעדיהם לא היה נושא כזה מכריע...
"ולי יש רעיון", - אמר יעקב, "אולי נכתוב יומן
ונפרסם אותו בפרקים בעיתון ה'נון סטופ'!"
"פחחחח".... - צחק אבריימקה, "נראה לך
שאני אתן לפרסם את סודות המקצוע שלי?!,
בחיים לא!"

"מישהו מתקרב", הזהיר שמואל. "אני שומע
צעדים", אמר יעקב, ולא שם לב שמרגע לרגע
אבריימקה מחוויר יותר ויותר...

הדלת נפתחה. שלושה אנשים, אחד לבוש
שחורים. משפחת מעיישה'ס בהלם.

ההמשך יבא...

הזר, "מי הוא?!!" "נשיא הדור", השיב שמואל,
מה?! התפלא הזר, נשיאינו ראש כנסת
הגדולה, מה הקשר ביניהם?! "מה אתה לא
יודע?!", הרבי שליט"א אומר שבכל דור יש
נשיא הדור, המשיח שבדור! "מה?" - התפלא
הזר, מי הוא רבכם שאמר לכם כן?!, "הרבי מלך
המשיח שליט"א, כמובן! השיב יעקב, "מה?
מיהו הרבי מלך המשיח?". יעקב כבר עמד
להתפוצץ, "אני לא מאמין" - צעק - "בחיים
לא כתבת לרבי מלך המשיח באגרות קודש?!"
שמואל ואבריימקה שעמדו מאחור כבר עמדו
להתפוצץ מצחוק... "יעקב, אתה לא מבין
שהוא נמצא בתקופה שק-צת-לפני האגרות
קודש?!",

פוףפוףפוף...

"אופס..." זה היתה המילה היחידה שהשמיע
יעקב לאחר דקות ארוכות של חיזורון אז...

"טוב, אז איך מסכמים את החוויה", שאל
אבריימקה, "אני לא מבין למה חזרנו!" - זעם
יעקב. "היה שם עצים. וקופים..."

"יופי!" - אמר אבריימקה, "אבל מה שאני
לקחתי מהמסע זה הסטיקר של משטרת
שושן - 'כל מעשה קטן - מכריע!' " בדיוק
כמו שלמדנו היום בבוקר לפני התפילה", עקץ
יעקב, "פחחח... בוקר, אני לא חושב שאפשר
לומר בוקר, אבל בסדר, - שקיעה לא היתה
אז".... עקץ בחזרה אבריימקה, "אבל בתכל'ס,
מה שאני חושב עכשיו, שזה יהיה נושא
השנה - מעשה קטן, ומכריעים לגאולה!"

"יש איזה בעיה קטנה", - אמר לפתע יעקב
שצנח באמצע החדר ללא התראה,
"אני מבקש סליחה מראש על
זה שקפצתי עוד פעם במכונת
הזמן, ובלעדיכם, אבל בדקתי
עכשיו בעיתון 'נון סטופ'
הראשון, ושם כתוב שמי
שחשב על הנושא השנתי, זה
בכלל המ"ל שמואל מזרחי..."
אמר שמואל ולא שם לב שבכל
הוא הוציא לאבריימקה את
כל האוויר.

"אהה, צודק... - אמר
אבריימקה לאחר רגע של
מחשבה. "אין על המנהלי
לימודים המכריעים שלנו,

ביאורי

הרי"ק

והרי חיים ימרה

היי ליענא דקעמפא: וואו מוזן מיר קווייטן ווירי ליענא היי וגורל זיך לזאגן גס פון וואונדן ריגן פאלענא

דקעמפא וויי שטן פון דער וואו וואונדירט לך מיר עולה מוצת על ציטן. ופירט רי"ז שטן פון מיר פועלות לא יטל לזאגן וגורל דהיי שפון גרל וואונדיר קאמו וגורל עס קאמו פפון וואונדירט ארום. מירי

שמיה

היימל: ווי מירי שטן מירי ווירי קאמו עס אירא, דהיי אציימירי פון פון ווירי ווירי פון פון

על עשה

אחרון הן הגורל, והמ"פ, והמ"ל, ורב יוסקה, אומר ארבעה, שגם המה"ט בכלל הזה. הכל כשרי לתפידין, הארוך והגבוה והרזה, והשמין, רבי יעקב אומר אף התמיני. גמ' : הגורל : אתא שילמי דמנהלא ווירי מהפש איניש דלויני גורל לתפידא. הוי נפקא כרוזא בישיבתא, דמחפשא איניש לגורלא, טובא איניש אתא לביבתה, לאחר תלת יומין אתא חיים יהודה הלוי ואמר אנא בעי להיות גורלא בקעמפא, רמי עלי רב שמואל מיריע, והרי חיים יהודה

דישי

אף התמיני: וואו לומר אף על פי שאני שטן וואו היי פון. גמ' : נפקא קרוזא: האלא קרוזא. מוצת איניש: הרי אנסים. חלה יומי: ארבעה חולשים. אנה צעני: אף וואו | נ"ל מואל וואו. לזענא: מיר פועלות ווי אונדירט כלס. כמותצני: מיר אונדירט צענע. להאיר דציטונא: לאטל היי ער שטייע היי לרעפא. האטוה: ארבעה צחוקות סחיה צחוקות היימליות. והמ"פ: טפידין מירי פולפוס. מירי היימל: וצביל קרו לך היימל. ארבי: גבוה ומד לזענא: דהיי ארבי

הארכי, אלא מפרכ
כצט חננאל ללא שמת
כלל ושמח ראשי חיצות
סלומי מרוע כד. ור"ל
מפרכ משום אצממתי
בוא מנהל לימוריס
אלפא מנהל פעילות
צטת וצטת איהא
טות. ורד"ק מפרכ
'מרכני שמת' לא מנהל

הווא ליצנא דקעמפא והייכי יכולנא להיות
גנרלא אתא חיים והוי כמתכייץ לשלומי
ואמר אנא בעי להיות גנרלא אמר ליה שלומי.
אי בעי ליה להיות גנרלא בעי להורידי דביטנא
רבה. דתניא הכל רשאין להיות גנרלים חייץ מין
החרש שוטה ושמן, אזיל חיים יהודה והוי
קא אזיל להורידי דהאי טובה ביטנא: והמ"פ:
אזל שלומי והוי קא מחפש מנהלי פעילתא
לקעמפא ואזיל אל מרדכי היהודי היושב
במשרדא דמנהלתא ואמר ליה מרדכי היהודי אנא צירכנא

מנהלי פעילתא חד אריך וחד קציר ואיכא דאמרי חד צר וחד דובה רבה אמר ליה
מרדכי דובה רבה איכא דשמזאל מרטנא דהוי מנהל פעילתא אמר ליה שלומי
לא קיימי דביטנא דהא עשה דיטא רבא אמר ליה אברמק'ה הווא רחב טפי שמח
מרדכי היהודי ואמר השתא צירכינא רק חד צר לבסוף נמנו ואמרו דמנהל פעילתא
דרזה הוי שמזאל אברהמי אי נמי יעקב עדרי: והמ"ל: תנו רבנן: על אחת כמה
וכמה טובה כפולה ומכופלת למשרד הלימודים עלינו, על הלימודים, ועל הדיקות
והגניזה, ועל המכירי קארד, ועל הארמון, ועל המכיריעישי'ים, ועל הלימודים,
ועל דמכיריעים עם מנהלי הפעילות, ועל השבת, ועל התחרות סיידות, ועל הנעגעל
וואסער, ועל הכל עולה דהם לימדונו להכיריע את הכף לגאולה בכל עת בכל דקה.

רחל רח ורחל רח
כאמורה. אצממתי'ה בוא
זבא: שחי אצממתי
רא שמת בעץ האחס
אשר בהנהל. מתי"ט
דקאחא: איהא
מתו לכפורה חזק
אזכל לחפור כל צג.
לחה בוי אצממתי:
וצארץ הארץ קרו
לו שמוליק ורא רח
כשערה שפעת לייטא.

איפשהו בכדור הארץ. תקופה בלתי ידועה.

הוא זחל במנהרה כשברכיו מבוססות במי הביוב, מצטמרר כולו מקור. "איך הגעתי למצב הזה?" חשב לעצמו ויזתא. "רק ניסיתי לברוח מהעץ המטופש הזה שאבא בנה, ונפלת לי לתוך המנהרה המוזרה הזו. אני זחל כבר שעתיים והיא עוד לא נגמרת!". ויזתא המשיך לזחול בעצבים. "אולי כבר היה עדיף להישאר בשושן, לעזור לאבא לבנות את העץ... שם בטוח אין עכברושים כאלה ענקיים..". הרהר לעצמו. אור בקצה המנהרה גרם לויזתא להאיץ את צעדיו. הוא הרים בזהירות את המכסה בתקרת המנהרה, והציץ החוצה. היציאה מהמנהרה הייתה בתוך אולם גדול ומפואר, שבקצהו השני עמד אדם נמוך מאוד, שניסה ללא הצלחה להגיע לחבילת השלוקים שהייתה במדף שבקיר. הוא היה לבוש בבגדים מלכותיים ולראשו כתר מלכות פצפון. ויזתא שפשף את אזניו המשולשות וניסה ללא הצלחה להיזכר. "מתי היה מלך כל כך נמוך?", הרהר לעצמו.

פתאום הוא נזכר באותו שיעור היסטוריה שהמורה בבית ספר נתן לו עונש - להקשיב בשיעור. שם הם למדו על נבוכדנצר המלך של בבל, שהיה גמד פצפון. "מה? אני בבבל? מה הקשר בבל עכשיו? חוצמזה - נבוכדנצר כבר מת מזמן!" חשב לעצמו ויזתא בפחד. "כנראה שנכנסתי למנהרת זמן!! מה יהיה עם כל המתקנים שהשארתי בשושן, בזמן שלנו? אני חייב לראות איך חוזרים לשושן... אני מקווה שאף אחד מהאחים שלי לא יגנוב לי בינתיים את כל ה'שיבבותא' [לידיעת החיילים: 'שיבבותא' היא במבה פרסית עתיקה, שממנה התפתחה ה'במבה אוסם' של היום]...".

ויזתא נכנס בחזרה לתוך המנהרה, והמשיך בזחילה. "אולי אצליח לצאת במקום יותר ספגטי... לא, איך אומרים את זה? סיפגטי? אה נזכרתי סימפטי..". אחרי מספר דקות של זחילה הוא ראה פתח נוסף בתקרה. הוא הרים את המכסה, וראה מקום שומם מאדם. ויזתא יצא בזריזות וניער את בגדיו הספוגים מי ביוב. "בא נראה אולי יש פה איזה שיבבותא...". הוא

הסתכל סביבו וראה שהוא רחוב עם בנינים גבוהים ומוזרים. הרחוב היה שומם, ולאורכו היו עמודים אפורים ומוזרים. באמצע הרחוב היה שביל שחור עם פסים לבנים באמצע,

ומידי פעם עברה על השביל השחור מרכבה מוזרה - בלי סוסים! "אימאלה, מה הולך פה?! למה אין פה אנשים? אולי הם גילו אותי והם עושים לי מלכודת? אני חייב להתחבא!" ויזתא קפץ במהירות לתוך השיחים שהיו ליד המדרכה. ואכן חששותיו התאמתו.

מקצה הרחוב התקרבו קבוצת בחורים. הם היו לבושים בגלימה קצרה ומוזרה בצבע שחור, ועל ראשיהם היה כובע שחור בעל שוליים, כמו זה שראה פעם אצל אחד הפרתמים החשובים, כשהלך עם אבא לארמון. הם היו נראים נחמדים מאוד. ויזתא ניסה להאזין לשיחתם, אך קלט רק שברי משפטים שהוא כלל לא הבין. "הקעמפ עוד מעט מתחיל...למהר למסדר.. ניפגש בגנרליה..".

"אולי אני יבקש מהם עזרה? הם נראים דווקא נחמדים" החליט ויזתא וניגש אליהם. "סליחה אולי יכולים לעזור לי? הסתבכתי אני משושן הבי... בעצם לא אני פשוט לא מהאזור, לאן אתם "אנחנו? אנחנו בדרך להכריע לגאולה בקעמפ ג'ן ישראל צפת! הקעמפ הכי חסידי ומכריע שיש! אתה מוזמן בשמחה לבוא איתנו" אמר אחד הבחורים, שויזתא גילה שקוראים להם 'מפקדים'. "אולי זה כמו המפקדים של הצבא בשושן? - חשב ויזתא - צריך להיזהר מהם..".

בין המפקדים שצעדו עם ויזתא, היו המפקד מענדי מגדל והמפקד מענדי לוי. הם ידידים טובים, שכבר הספיקו לעבור יחד פרשיות מסעירות ומסוכנות, במהלך לימודיהם בישיבה קטנה. חושיו המחודדים של המפקד מגדל הריחו סכנה כלשהי, שהוא לא ידע להסביר לעצמו מה היא. בלית ברירה הוא לחש לידידו הטוב: "מענדי, הוא נראה לי קצת מוזר, מה אתה אומר עליו?" המפקד מענדי לוי הביט כאילו בדרך אגב על ויזתא ואמר "אתה צודק, הוא נראה ממש חשוד. חוצמזה שיש לו בכיס במבה בלי הכשר בד"ץ! נראה לי פשוט ניתן לו להיות המנקה של הקעמפ וזהו..". ויזתא עשה את עצמו כלא שומע, אך הוא שמע טוב טוב כל מילה. "מה הוא חושב לעצמו, הלויין הזה? ככה לשים אותי מנקה?! אפילו בבית, כשלא התנהגתי יפה, לא נתנו לי כזה עונש חמור, אמא

המפקד נתנאל יושב שקוע
בלימוד מאחר כהכנה ל"א ניסן
- יום ההולדת ה-121 של הרבי
פליט"א מה"ח

החייו המכריע שניאור פרידמן
ככה לבקר במקום המקדש,
ולא פיספס תמונה עם ה"ח"פ
אבריימק"ה מעי"ש"ה"ס

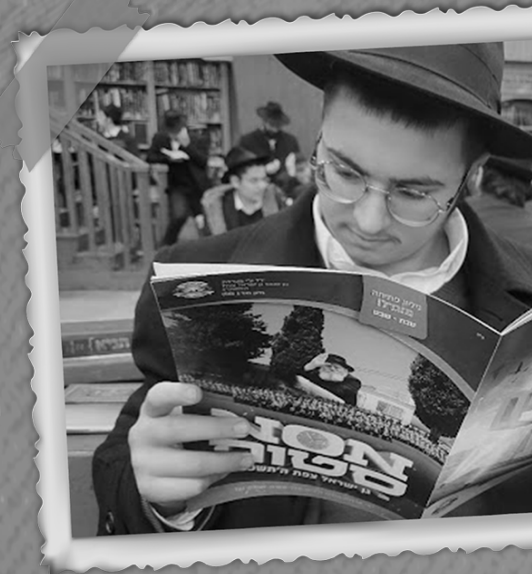
איכה כולל אלוה
במקום הקדוש הזה...
לו ראש מראיסק שהנה
אנחנו מכריעם אלאוה

ד"ש מהמקדש

עלון הנון סטופ הופיע אק 7702
ובמהדורה מורחבת!
המיליון שמואל המכריע והמ"פ אבריימקה
הנצטאוו יחד עק העלון.

מכיר הקעמפ מאיר אוראן
סכה אף הוא אהאיע ארבי
פליט"א אה"מ א"י שט,
נצפה קורא בעיקרה את עלון הנון סטופ

המנהל פואוי נצפה אף הוא
בסיוק שחרית במנין של הרבי
פליט"א אה"מ, ונצאנו הכריכ
הספיק אהנציה את הרע,
והרי הוא אפניכס

הכרעה..

ניחחות של
מטעים
מכריעים
יצאו מחדר
האוכל. כולם
מצטופפים סביב
דלת הכניסה,
והנה היא
נפתחה. כל חייל
התמקם בעמדה
השולחנות
ערוכים וכולם
פצחו בשירה
שלום עליכם...
כולם כבר
יושבים, והמנהל
לימודים התחיל
בסיפורים ומיד
לאחריו גם
המערכונים.
והנה הגיעה
השעה וכולם
יצאו בשירה.

זהו, זה כבר קרה. החיילים
כבר בבתיהם שקעו בתרדמה,
אחרי הכל מחריש תוכנית מכריעה
ומדהימה שבשבילה צריך כוחות
יתר על המידה.

עבר המסדר, וחסידות בוקר
עכשיו נגמר, והנה אנחנו נכנסים
לתפילה של חיות והכרעה המנהלי

הנה זה קורה! כעת נפתחו שערי
קעמפ גן ישראל צפת לקבל את
כל החיילים המכריעים שהגיעו
לשבת קעמפ! ברגשות סוערים
רצים החילים לעבר השרשת
חיול, שמחים במיוחד לפגוש את
מפקדיהם אשר לא ראו אותם זה
מכבר.

הכינוס התחיל. הסרטון פתיחה
מוקרן, והנה הפעי"למודים קופצים
בחיות על הבמה והחיילים איתם
בסערה. חזרנו להכריע! לא הספקנו
למצמץ, והנה קול ברמה נשמע:
חייל, למה אתה לא עומד בשורה!?
תחושת רצינות אפפה את כולם.
'הנה הרבי שליט"א בא'... היה
אפשר לחתוך את המתח בסכין,
אבל כמו כל מסדר גם הוא הסתיים
בהצלחה, וכמובן: שחרור סיירות
על ידי מגדי"ם בלבד!

וישר ללימוד ההמנון המיוחד.. 'גן
ישראל צפת ממשיך כל השנה!...
איזו התרגשות.

קבלת שבת. האש והעוצמה, הפאזל
שנחשף לראשונה, וההכרעה.
א ו ה ו איזה

השערים
נפתחים ואל הבאנקעט אנחנו
נכנסים.. כמובן רק עם הפאזל וכל
ששת החלקים (שמרתם?)

זה לא עוד היה סתם באנקעט, זאת
הייתה עוצמה! האווירה, האש,
הנאומים חוצבי הלבבות, ובמיוחד
נאמו של מנכ"ל הקעמפ הרב מוטי
ידגר.. ואי אפשר לשכוח את הסרט
המיוחד, אבל גם זה ניגמר, כמו כל
דבר כיף, והנה כולם על הספסלים
עולים נשמע שיר הפרידה, אבל
צריך לזכור ש'גן ישראל צפת
ממשיך כל השנה!.. אך לא לפני
שלכל החייליים המכריעים הנגעל
וואסער חולק כתשורה!!!

לימודים מעודדים והחילים איתם
מתרוממים. את האש, העוצמה
החיות, אי אפשר לתאר. כמובן
שאי אפשר
לשכוח את
התחרות
סיירות
העוצמתית
(אגב, זה היה
קפה) ... ועם
כל זה עוברים
לפעילות
הייחודיות
והמכריעה
של
משרד
הפעילות. אין
חייל שנשאר
אדיש
לפעילות זו.

עוד מעט
השמש תשקע
ואיתה תחלוף
גם השבת
המדהימה. כל
החיילים יושבים
בעיגול, מנגנים את המנון
השבת ברגש רב, והנה תפילת
מעריב אחרונה בשבת קעמפ גן
ישראל צפת... התפילה שתכריע
את התחרות וכמובן את הגלות..
זוכרים את ההכרזת יחי השלישית?
מיד לאחריה כולם מתקפלים,
עכשיו את הבאנקעט מארגנים!

יום האוי

בת קעמפ

הקהל

גמב

גם הם

היו מילואים...

המ"פ
אבריימק'ה

המזכיר
המסור
מאיר
אוריאן

מכתב של אדר!

מערכת נון סטופ מאחלת

ברכת מזל טוב
שלוחה לחיילים
שיום הולדתם חל
בחודשים
אדר - ניסן

חודש ניסן

החייל מנחם מענדל בן אלי - כ"ב ניסן
החייל יהונתן בן שמואל - כ"ה ניסן
החייל יוסף יצחק זילברשטרום - י' ניסן
החייל שמואל טייטלבוים - ט' ניסן
החייל מנחם מענדל גונן - ו' ניסן
החייל גיל מנחם כרמלי - ו' ניסן
החייל מנחם מענדל קופצ'יק (דלהי) -
כ"ה ניסן

חודש אדר

החייל מענדי שפרינגער - כ"ו אדר
החייל שמואל דוד גלנט - ט"ז אדר
החייל לוי יצחק קרץ - ד' אדר
יוסף יצחק וולף - י אדר
אברהם אריסטר י"א אדר
דובער קומער - ח' אדר
יוסף יצחק אוריאן - כ"א אדר
ינון מנחם מור יוסף - ט"ו אדר

"ביום ההולדת על האדם להתבודד
ולהעלות זכרונתיו ולהתבונן בהם,
והצריכים תיקון ותשובה ישוב ויתקנם"
'היום יום' י"א ניסן

אירלד הקעמפ

החיה בפסח

הרצפה
כבר ביום
הראשון
ואין איך

להשתמש

בהם עד פסח

הבא... ואם כבר מדברים, עולה
בדמיוני ערמות ענק של קליפות

תפוחי אדמה, כשלידים יושבים

מספר חיילים וממשיכים לקלף במרץ עד

בואו של המג"ד המסור, שהתנסה בשיטת

עונשים מחודשת. אני כבר מדמיין את

המפקדים שומרים היטב על כל פירור מצה

שלא ישתחל מבעד לשקית על מנת שלא

יהיה שרויה. וכמובן איזה גנרל שעושה בפירת

'חדר האוכל' שיחת משמעת לכל הפירוורים

שמסתובבים בחדר האוכל, ומזהיר אותם שזו

הפעם האחרונה שהם יוציאו מהשקיות ללא

אישור מח"ט או מג"ד

הת' דוד שבוב מש"ט הקעמפ

החיוך שהעניק דוד לכתב המערכת, הסביר

הכל. אבל בכל זאת ניתן לכם - החיילים לקרוא

את הדברים המרגשים של איש הצוות המסור

- דוד. "מה הבעיה? מסדרים את כל העניינים

בשנייה. אממ... אולי לא בדיוק שנייה אבל

באמת שזה לא בעיה גדולה מדי. ניקיון

השטח יתבצע על ידי חלוקת

ארטיקים אהה...

ב ע צ ם

ראיון בלעדי עם אחדים
מאנשי הצוות העומדים מאחורי הקלעים

יאיר

שיחי' מנהל מחלקת 'הצבא צועד על קיבתו'

מכחכח בגרונו. מגרד בזקן (שאין לו. פולט

הוראה דחופה לאחד מצוות המטבח שנמנם

אי-שם. מסתכל לכיוון השמים. קורא לגנרל

חיים יהודה. מבקש מהמפקד שעבר לידו

בטעות להוציא כמה שקיות זבל 'כי אין לי

מספיק אנשי צוות'. אלו היו חלק מהפעולות

שעשה מנהלו הוותיק של המטבח בטרם

התפנה לענות על שאלתו הדחופה של

כתב 'נון סטופ' נועז, שאעז לחדור אל תוך

המקום השמור ביותר בקעמפ) אפילו יותר

מה'גנרליה'!) - מטבחו של הרצ"מ יאיר.

'מה היה קורה אילו היה הקעמפ בפסח?'

והתשובה לא אחרה לבוא... נייר כסף. כל

המטבח מצופה מכף רגל ועד ראש

בנייר כסף עבה, למניעת

עם כל דבר שיכול להיות

בו חמץ. בצד השמאלי

המטבח עומדים בשורה כל

קנקני השתייה - הם

נפלו

תחרות
 פיצוח אגוזים בין
 הגדודים, וגם כאן
 הטכני יצטרכו
 למפצחי אגוזים
 לאגוזים בעצמם,
 ואולי להחליף כמה מפקדים שעוד עייפים
 מ'ליל הסדר'.

שמואל מזרחי

מנהל לימודים מכריע ביותר

הקעמפ?! בפסח?! – זה סעודת משיח. מיד
 ברגע הראשון לאחר השאלה התחיל לתאר
 בפני המ.ל. שמואל את סעודת המשיח
 הגדולה ביותר בישראל. "אני בטוח שלשם
 מאורע חשוב זה יתחברו הקעמפ והדיי קעמפ
 יחד. סביב שולחן ענק ישבו כל החיילים.
 צוות המשמעת בראש השולחן והגנרל
 חיים יהודה מצווה בקולו למזוג כוס שנייה
 לכל החיילים. המפקדים שעד לפני שנייה
 ישבו ליד השולחן יחד עם החיילים, ניגשים
 לחבית ענקית שהציב במיוחד מנהל המטבח
 ושואבים מתוכה כוסות יין רבים לכל מבקש.

"ואז... מגיע רגע האמת. המ.פ. אבריימק'ה
 עולה על השולחן ומתחיל בשירת 'אני
 מאמין...' עוצמתית. רגע, כמובן שלפני כן
 המ.ל. מענדי רוזנבלט מסביר בנאום ארוך
 ובצעקות רבות – יותר מכל נאומיו במשך
 כל הקעמפ, את חשיבות האמונה בביאת
 משיח והשירה במיוחד בסעודה זו. כל חיילי
 הקעמפ מתרוממים למעגל אחד גדול
 – מעגל של אמונה שהנה
 הנה הרבי שליט"א
 מה"מ
 בא ...

ארטיקים זה קצת בעיה בפסח, יחולקו אגוזים
 ותפוזים לחיילים שיעזרו בניקיונות. "החשש
 היחיד שלי הוא מינויו של מנהל הלימודים
 מענדי רוזנבלט למשגיח הקעמפ מבחינת
 כשרות. אז כבר נצטרך לשתף את אנשי
 צוות הטכני בעטיפת שערי המגרש בנייר
 כסף בהשגחת הבד"ץ. אני מקווה שדרישותיו
 המחמירות של מענדי לא ידרשו מאתנו
 לצפות אף את המגרש, על הכדור עצמו אין
 מה לדבר.. והכי חשוב: לשמור שלא יכנס
 אף לא אבוקדו אחד לשטחו האינסופי של
 הקעמפ הענק... אילו הקעמפ היה בפסח, זה
 היה בהחלט חוויה מסוג אחר."

צוות הטכני

הצוות שעומד מאחורי הקלעים בשבילנו

ידענו שכל דבר מיוחד שעושים בקעמפ
 בסוף ייפול עלינו. אילו הקעמפ היה בפסח
 זה שאלה שמיעודת אך ורק אל 'אנשי צוות
 הטכני'. אני מנסה לדמיין את ליל הסדר
 הענק אליו נצטרך לסחוב כמויות אדירות של
 חסות ולייבשן במאווררי ענק. והשלטים...
 אני מדמיין את משרד הלימודים פונים אלינו
 לפחות חמש דקות לפני השקיעה בקריאה
 למירס "תתלו בבקשה שלט ענק המבשר על
 כך שבליל הסדר הרבי מתגלה" כך שאת החג
 החיילים יקבלו
 ואנחנו תוך כדי
 לשלט רב
 הקעמפ
 משרד
 עושה
 מתוך קשירת חוטים
 מימדים. אילו
 היה בפסח
 הפעילות היה

מאחורי הקלעים
של הקמפ

קומי קעמפ

אני לא מאמין! אנחנו
יוצאים מפה!

מה אתה אומר?!
אני רוצה לתמוך!

יסקב, שמעת,
יוצאים היום
ממזרים!

חילוק יקרים כה קרה!
הכרענו את פרשה, יוצאים
ממזרים!

אני לא יודע מה
איתכם, אני את
הפקאות כבר
ארכתי..

כרענו את הן, ובסך הן
זרעו ציבה זרע לחילוק
המכרעים!

צוות יקר, שומעים?
ארכתם הן? ארעו
הצנעו לכול!

חילוק, ארכתם את
הן? ארעו לך
הוכרעים מפה יותר!

אני מאבטח את
היצבה.. וחמוסים עלו בני
ישראל מחר מצרים,
כתוב או לא כתוב?

היצבה הכאת כה
יותר מידי, כה כבר
מסע כוונתא

צריק זרעו פסולות
לצבה, לא?

אין כחן, נארת מהו
ברך..

סוף סוף הכרענו,
עכשיו יוצאים
ממזרים!

חילוק, מה איתכם,
יצאתם כבר ממזרים?
אכדמא!

מה פתאום! אכ היום
כפאנו מרעים במע
קטן, ארעו יוצאים
ממזרים!

רעס רעס, תעצרו הן,
אני לא מבין אותכם בלא -
יצאת ממזרים כבר הייתה
לפני עשרים

בן ישראל

אור מנחם - צפנת

פריים בקרוב...

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מיום השלי

תמונות ורגעים

